

EEN MOMENT-OPNAME.

DOOR NANNIE VAN WEHL.

Twee lekkere jongens, echte boys. Drie en vijf jaar. Hun vader is een zeer charmant man, met groote deugden en zeer groote gebreken, welke publiek te zamen evenzeer bewondert. Publiek draagt dezen man op de handen. Dat mag hij wel — scherp ziet hij toe, op wat hem en de zijnen uit de gunst van publiek zou kunnen dringen. Dat is scherp toezien op kleinigheden — de groote dingen vergeeft publiek immers.

De moeder telt niet mee.

Beide jongskes hebben op een verzamelplaats der elegante wereld het tafeltje hunner ouders verlaten en dwalen wat rond langs het hek en tusschen de stoelen. Ze zijn heerlijk om aan te zien: blozend, met heldere oogen; de zonverbrande borst ver bloot in het gesteven matrozenpak met lange broek, de matrozenhoed op de korte krullen. Ze trekken de aandacht. Maar ze doen wat ingetogen — ze kunnen ook niet bij ieder tafeltje, waar lachende oogen wenken, zich laten aanhalen.

Daar gebruikt een vriendelijke oude dame een lokmiddel. Ze neemt een Haagsch beschuitje van haar theeschotelletje. Denk eens aan: een lekker versch, knappend Haagsch beschuitje! En dat houdt ze den kleinste voor. Denk eens aan!

Hij komt uit zijn schulp, de kleine driejarige. Fluks, blij, met schitterende oogjes, steekt hij het mollige handje uit.

Maar groote broer, de vijfjarige, heeft alles gezien. En vol verontwaardiging, met een klank van waarschuwing in zijn stem, als dreigde den kleine dood en verderf, zegt hij met zijn reeds geaffecteerde stem, goed hoorbaar, brommend „in zijn baard” van boosheid: „Broer! Foei! Proleet!”

En verschrikt wordt 't handje teruggetrokken.